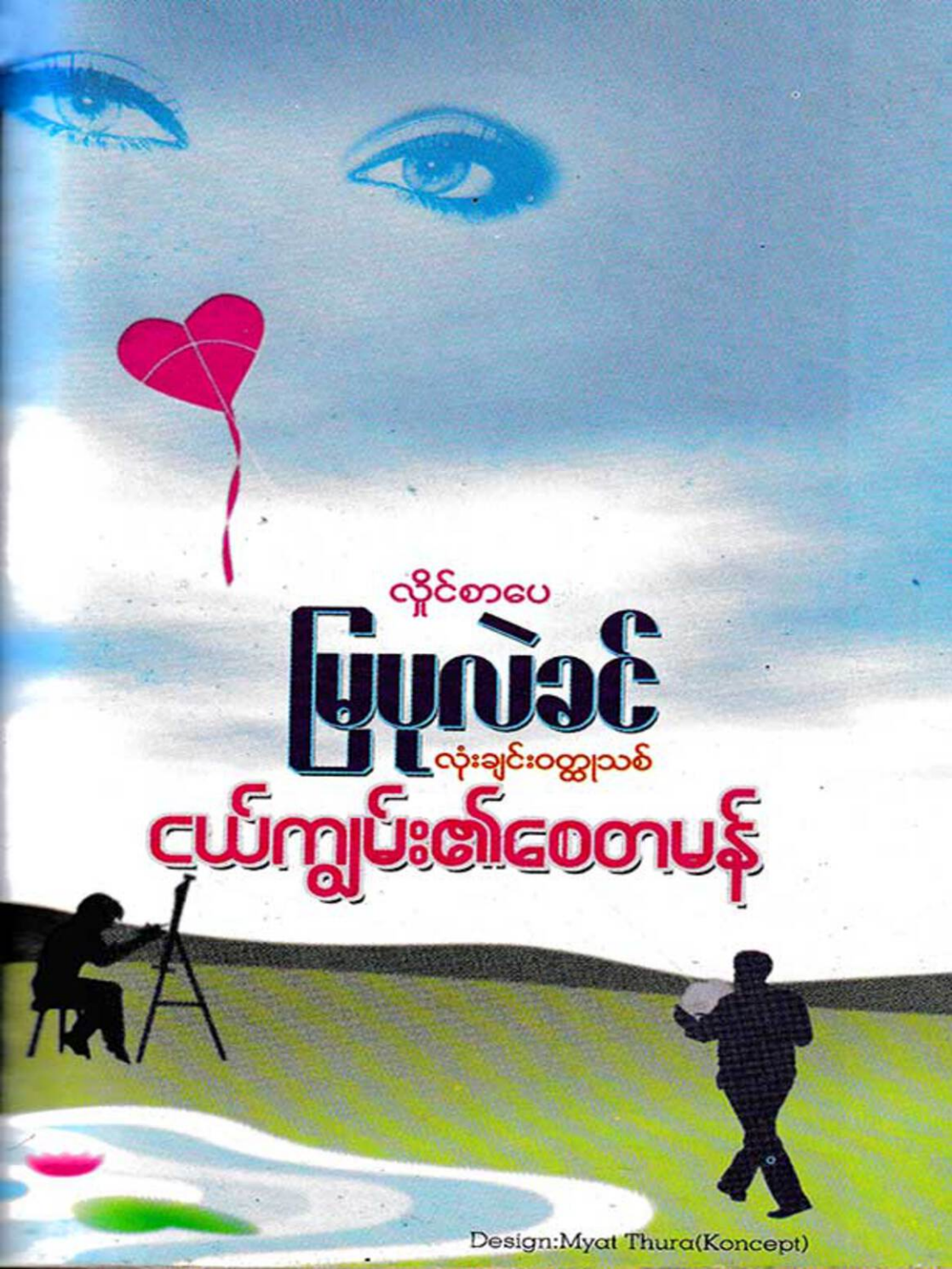

လှိုင်းစာပေ

မြေပေါ်

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ငယ်ကျမ်း၏စေတနာ

အပိုင်း (၁)

ခိုင်စစ်၏ ဘဝမျက်နှာစာများ

ကျွန်တော် သိတတ်နားလည်စ အရွယ်၌ ‘အမေ’ မရှိခြင်းကို သတိပြု မိလိုက်သော်လည်း အမေ မရှိခြင်းသည် ဘဝ၏ အရေးပါသော အစိတ် အပိုင်းကြီးတစ်ခု မဟုတ်သလိုပင် ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ခံစားခဲ့ရသည်။ အဘ ယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကျွန်တော့်၌ အဖေရှိသည်။ အဖေသည် ကျွန်တော့် အပေါ်၌ ဘယ်သောအခါမှ ဆူခြင်း၊ ငေါက်ခြင်း မရှိခဲ့။ ရိုက်ဖို့ ဆိုသည် မှာ ဝေးစွ။ ထိုအပြင် စာအလွန်တော်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စာပြပေးတတ် သော၊ တစ်ခါတစ်ရံ ငယ်စဉ် သူငယ်တန်း ပထမတန်းဘဝက ကျွန်တော့် အိမ်စာများကိုပင် ဘယ်လက်ဖြင့် ရေးပေးတတ်သော ကျွန်တော့်ကို လည်း အလွန်ချစ်သော အစ်ကိုတစ်ယောက် ရှိလေသည်။

ထိုနှစ်ယောက်မျှ မကသေး။ ကျွန်တော့်ကို ထမင်းခူးကျွေးတတ် သော ရေချိုးပေးတတ်သော အိပ်ရာခင်းပေးတတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လည်း အလွန်ချစ်သော အစ်မတစ်ယောက်လည်း ရှိလေသည်။ ခြံ၍ တိ တိကျကျ ဆိုရလျှင် ကျွန်တော်တို့ ၌ မိသားစု (၄) ယောက်ရှိသည်။ မိ သားစု (၄) ယောက်နှင့်ပင် ကျွန်တော့်ကမ္ဘာသည် ပြီးပြည့်စုံသည် ဟု ထို စဉ်ကာလက ကျွန်တော် သာယာကုန်းသို့ မပြောင်းခင်ကာလ အထိက

မှတ်ယူခဲ့လေသည်။ သာယာကုန်းမြို့ငယ်လေးသို့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ပြောင်းရွှေ့ လာပြီးသည့် အချိန်ကစ၍ ကျွန်တော် ခိုင်စစ်၏ ဘဝသည် အလိုမပြည့်နိုင်သလို ခံစားရလေတော့သည်။

ဒါကလည်း ကျွန်တော့်ဘဝ စာမျက်နှာသစ်၌ စတင်ဝင်ရောက်လာသော ‘ကောင်မလေး’ တစ်ယောက်ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထိုကောင်မလေးကြောင့် ကျွန်တော့်ဘဝ မပြည့်စုံခြင်းဟူသော ကွက်လပ်ကြီးကို မီးမောင်းထိုးပြခြင်း ခံလိုက်ရသည့်နှယ် ကျွန်တော် ခံစားရလေသည်။

ထိုကောင်မလေး၏ အမည်မှာ ခပ်ဆန်းဆန်းပင်။

‘ဆောင်းလေညင်း’ တဲ့။

သိပ်ကိုချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့အကြောင်းပြောရမည်ဆို လျှင် ကျွန်တော် မမောနိုင် မပန်းနိုင် ထမင်းဟေ့ ဟင်းမေ့ ပြောပြနိုင်သည်။

မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း မျက်တောင် ကော့ကော့လေးနှင့် နှာတံပေါ်ပေါ် နှုတ်ခမ်းက နှင်းဆီဖူးလေးနှယ် စုဝိုင်းဝိုင်းကလေး ဖြစ်ပြီး အသားက ဖြူနှစ်နေသည်။ အသားအရောင်ကိုတော့ ကျွန်တော် သိပ်မမူပြီး။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကျွန်တော့်အသားက ဖြူလွန်းသဖြင့် အနီရောင်ဘက်သို့ပင် သန်းနေသည်။ ကျွန်တော်က ထိုကောင်မလေးကို ‘ဒေါ်လီရုပ်ကလေး’ ဟု ရင်ထဲ၌ ကမ္ပည်းတင်ထားသည်။

ကျွန်တော်၏ သူငယ်ချင်မလေး ‘ဒေါ်လီ’ သည် ကျစ်ဆံမြီးလေး နှစ်ဖက်ကျစ်ထားပြီး တကယ့်ကိုပင် ဒေါ်လီရုပ်ကလေး နှင့်တူသည်။

သူနှင့် စတွေ့ပုံက အထူးအဆန်း မဟုတ်သော်လည်း ကျွန်တော် မ

မောနိုင် မပန်းနိုင် ပြောပြနိုင်သည်။ ကျွန်တော် (၃) တန်း ရောက်သည့်
နှစ် ကျွန်တော်တို့ မိသားစု သာယာကုန်းသို့ စတင်ပြောင်း လာပြီး
ကျောင်းဖွင့်သည့်နေ့တွင် ဖြစ်သည်။

အခန်း (၂)

ကျောင်းဆင်းတော့ ခိုင်စစ်သည် ဒေါ်လီလေးနှင့်အတူ ကျောင်းဝန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ ။

"နင့်နာမည်ကြီးက ဘယ်လိုကြီးလဲ မသိဘူး ခေါ်ရခက်လိုက်တာ နာမည်နဲ့ မတူသလိုကြီး"

"ခိုင်စစ်က ဒေါ်လီလေး၏ နာမည်ကို သဘောမကျသည် ကို မကျသည့် အလျောက် ပက်ပက်စက်စက်ပင် ဝေဖန်လိုက်၏။ "

"ကြီးလာလို့ ခံစားတတ်တဲ့ အရွယ်ရောက်ရင် ငါ့နာမည်လေးက သိပ်လှမှာ ပါလို့ ငါ့ဒယ်ဒီက ပြောတယ် ဆောင်းလေညင်း... လှပါတယ်ဟာ"

"ဒယ်ဒီ ဒယ်ဒီ ဆိုတာ ဘာလဲ"

တောကျောင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ခိုင်စစ်အတွက် အထူးအဆန်း စကားလုံးသစ်တွေ ရနေလေပြီ။

"ဒယ်ဒီဆိုတာ အဖေကို ခေါ်တာဟဲ့ ရှိသေးတယ် မာမီ၊ မာမီဆိုတာ အမေကို ခေါ်တယ် မှတ်ထား"

ဒေါ်လီလေးက နှုတ်ခမ်းစုစုလေး ပြောလိုက်ရာ သူက အားကျမခံ...

"အဖေဆိုတာ ဖားသား အမေဆိုတာ မားသား မဟုတ်ဘူး လား ဒေါ်

လီဆိုတာ အရပ်ကလေး နင့်ကို ဆောင်းလေညင်းလို့ မခေါ်ဘူး ဒေါ်လီ
လေးလို့ ငါခေါ်မယ်"

"ငါက အရပ်မှ မဟုတ်တာ"

"မဟုတ်ဟုတ် ဟုတ်ဟုတ် ငါခေါ်မယ်"

သဘောကောင်းသော ဒေါ်လီလေးက ဘာမှ ခွန်းတုန့် မပြန်တော့။
ကျောင်းရှေ့ ရောက်လာသည် ။ ကျောင်းရှေ့၌ ကားတစ်စီး ရပ်
ထားသည် ။ ရွာက မီဒီယိုရုံ၌ သူကြည့်ခဲ့ဖူးသော မီဒီယိုကားထဲကလို သူ
ဌေးတွေ စီးသော ကားကြီးက ဖိတ်ဖိတ်တောက်လို့ ။ သူ တအံ့တဩ
ငေးနေစဉ်မှာ ပင်...

"ငါသွားတော့မယ် ခိုင်စစ် တဲ့တာ"

ဟု ပြောပြီး သူ၏ ဒေါ်လီလေးက လူကြီးတစ်ဦး ဖွင့်ပေးသော ကား
နောက်ခန်းထဲသို့ တက်ထိုင်ကာ သူ့အား လက်တပြပြနှင့် ကားကြီး၏
ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားလေသည် ။ သူကတော့ လက်ပြန်ပြဖို့
ဝေးစွာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကားကြီးကို ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့
လေသည် ။ သူ့ရင်ထဲ၌ ထူးဆန်းသော ဝေဒနာရပ်တစ်ခု လေးလံစွာ
ပိုက်ပြီး အိမ်သို့ ဖြည်းဖြည်း လျှောက်ရင်း ပြန်လာ လိုက်လေသည် ။
အိမ်ရောက်တော့ သူ့အစ်မက

"ခိုင် ပြန် လာပြီလား နိုင်ကော"

"ကိုကို ပြန်မလာသေးဘူးလား သား မသိဘူးလေ သားနဲ့ မှ ကျောင်း
ချင်းမတူတာ"

"ဒါဖြင့် ခိုင် ရေချိုးတော့မလား"

"ကိုကိုလာမှ အတူတူချိုးမယ် သား စွန်လွှတ်ဦးမယ်"

"ရော့ ခိုင် မုန့်စားလိုက်ဦး ဆာနေမယ်"

မမပေးသော ဘိန်းမုန့် တစ်ခြမ်းကို ဘယ်သူ စားပြီးပြီလား မစားရသေးဘူးလား မေးမနေဘဲ ကုန်အောင် စားလိုက်ပြီး ရစ်ဘီးနှင့် စွန်ကို ထုတ်ကာ အိမ်ဘေး ကွင်းပြင်ကျယ်ဘက်သို့ ထွက်ကာ စွန်လွှတ်လိုက်သည် ။ ညနေ တော်တော်လေးစောင်းမှ ကိုကို ပြန်လာသည် ကို တွေ့ရသည် ။

"ညီ မှောင်နေပြီ လာတော့"

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ရေတွင်း၌ ရေတဝုန်းဝုန်း တဖွမ်းဖွမ်း ချိုးသည် ။ မမနှင့် ကိုကိုကပဲ ရေငင်သည် ။ ကိုကိုက အိမ်သုံးရန် စဉ်အိုးများ ထဲသို့ ရေတွင်းမှ ရေငင်ပြီး လိုက်ဖြည့်ပေးသည် ။ သူကတော့ ရေဇလုံထဲမှ ရေဖြင့် မမကိုပက်လိုက် ကိုကိုကို ပက်လိုက်နှင့် လုပ်နေရာကိုကိုကော မမကောက သူ့ကို တုတ်နှောင်ကာ ရေလောင်းပြီး ချေးတွန်းဆပ်ပြာတိုက် လုပ်ရင်း ဂလိပါထိုးရာ သူက ရယ်မောပြီး ထွက်ပြေးလေရာ သူ့နောက်သို့ အစ်ကိုနှင့်အစ်မက လိုက်၍ ရေနင့် ပက်လေသည် ။ သူတို့ ၏ ရယ်မောသံက ဆူညံနေရာ...

"ဟဲ့ မိဖဆုံးမ ဖမဆုံးမတွေ အလေနတော လိုက်မနေနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း အားနာကြဦး နင်တို့ တစ်အိမ်တည်း မဟုတ်ဘူး ဟဲ့"

ဟု ဘေးခန်းအိမ်က လှမ်းအော်ဆဲလိုက်သောအခါမှ မမက...

"ရှုး ရှုး ဟုတ်သားပဲ မေ့လို့ မေ့လို့ ဒါ ရွာမှ မဟုတ်တာ "

"တော်ပြီ တော်ပြီ ခိုင် ရေကောင်းကောင်း ချိုးတော့"

ခိုင်စစ်က သူတို့ အား လှမ်းအော်သော မိန်းမကြီးကို မကြည်ကြည့်ဖြ

င့် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ကိုကို လောင်းပေးသော ရေကို ငြိမ်သက်စွာ ခံယူလိုက်သည်။ ။ ဪ သူတို့ အိမ်သည် ရွာမှာ တုန်းကလို သီးခြား ခြံဝိုင်းနှင့် ဝန်းနှင့် လုံးတည်းအိမ်လေးမှ မဟုတ်ပေ။ သစ်စက်ဝန်း အလုပ်သမား တန်းလျားရှည်ကြီး၏ အစွန်ခန်း ကျဉ်းကျဉ်းရှည်ရှည်၌ နေထိုင်ကြရသည်။ ။ ရွာမှာ တုန်းက လွတ်လပ် ပျော်ရွှင်မှုမျိုး ဒီမှာ မရနိုင်တော့ပါလားဟု ခိုင်စစ်သိသလို မမနှင့် ကိုကိုပါ သဘောပေါက်လိုက်ပုံရသည်။ ။ အသီးသီး မျက်နှာများ ညိုသွားကြသည်။ ။ မောင်နှမ သုံးယောက်စလုံး စိတ်ထဲ၌ သီးခြားဝန်းနှင့် ခြံနှင့် လုံးချင်းအိမ်သစ်တစ်လုံးကို မျှော်မှန်းတမ်းတမိကြလေသည်။ ။ သို့သော် သာမန်သစ်စက်ဝန်ထမ်း ကာယလုပ်သား သူတို့ ၏ ဖခင်သည် သူတို့ အား သီးခြားခြံနှင့် ဝန်းနှင့် လုံးချင်းအိမ်ရာကို ဘယ်ဖန်တီးပေးနိုင်ပါ့မည်နည်းဟု သိနေကြသည်။ ။

"ဖေဖေလာမှ ထမင်းစားကြမယ်နော် နိုင်နဲ့ ခိုင် စာဖတ်နှင့်ကြ"

"ဟုတ်ကဲ့ မမ"

မမက သူတို့ ကျောင်းဝတ်စုံများကို တဘုန်းဘုန်း တခိုင်းခိုင်းနှင့် လျှော်နေလေသည်။ ။ မမသည် ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ စာရေးတတ်ဖတ်တတ်ရုံဟု ဆိုကာ လေးတန်းအောင်သည် အထိ သင်ယူပြီးနောက် အိမ်မှုကိစ္စများကို အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် မညည်းမညူနှင့် လုပ်ရင်း အချိန်ကုန်နေရရှာသူ ဖြစ်သည်။ ။ သို့သော် မမမျက်နှာက အမည်နှင့် လိုက်ဖက်ညီစွာ အမြဲတမ်း ပြုံးနေသည်။ ။ မမ၏ နာမည်မှာ ပြုံးပြုံးစစ် ဖြစ်သည်။ ။ ညခုနစ်နာရီမှ သူတို့ ၏ ဖခင် ဦးစစ်အေး ပြန်ရောက်လာသည်။ ။ ရောက်ရောက်ချင်း ရေအဝသောက်ပြီး ရေချိုးသည်။ ။ ထို့နောက် ပြုံးပြုံးစစ် ပြင်ပေးသော ထမင်းဝိုင်း၌ သားအဖလေးယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ မြိန်ရေရှက်ရေ စားသောက်ကြသည်။ ။ ဘာဟင်းမှ မယ်မယ်ရရ မဟုတ်လှ။

ချဉ်ရည်ဟင်းတစ်ခွက်နှင့် ကြက်ဥနှစ်လုံးလောက်ကို ကြက်သွန်နီနှင့်
မွှေကြော်ပြီး ငါးပိ၊ တို့ စရာနှင့် ဖြစ်သည်။ ကြက်ဥကြော်သည် သူ့ပန်း
ကန်ထဲသို့သာ အများ ဆုံး ရောက်ရှိလာတတ်ကြောင်း ခိုင်စစ်က သိသိ
ကြီးနှင့် ကျေနပ်စွာ စားခဲ့လေသည်။ သူသည် သားထွေး။ အငယ်ဆုံး
မောင်။ အငယ်ဆုံး ညီလေး ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အချစ်တွေ စုပြုံကာ ခံစား
နေရခြင်း ဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်က ကလေးဘဝမို့ ဘာမှ နားမလည်သေး
သဖြင့် ကျေနပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၃)

ခိုင်စစ်၏ နေ့စဉ်ဝတ္တရား တစ်ခုမှာ ကျောင်းသို့ စောစော လာပြီး ဒေါ်လီလေးနှင့် အတူ ကျောက်သင်ပုန်းကြီးပေါ်၌ စာရေးခြင်း၊ ဂဏန်းတွက်ခြင်းတို့ကို ကျောင်းမတက်မီ ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ တစ်နေ့...

"ခိုင်စစ် နင့်အဖေ ဘာလုပ်သလဲ"

ဟု ဒေါ်လီလေးက ကောက်ခါငင်ကာ မေးလိုက်သောအခါ သူက မဆိုင်းမတွပင်...

"သစ်စက် မန်နေဂျာ" ဟု ဖြေလိုက်သည်။ ။ ဒေါ်လီလေးက...

"ဟုတ်လား ဘယ်သစ်စက်လဲ" ဟု ထပ်မံ မေးခွန်းထုတ်သောအခါ သူက ခေါင်းပွတ်ပြီး 'မသိပါဘူးဟာ ငါလည်း မမေးမိပါဘူး နင်က စပ်စုလိုက်တာ' ဟု ပြန်ဖြေ လိုက်လေသည်။ ။

သဘောကောင်းသော ဒေါ်လီလေးက ထပ်မမေးတော့ချေ။ 'ဆရာမ လာပြီဟေ့' ဟု သက်ရှည်က အသံပြုရင်း အတန်းထဲသို့ ဝင်လာသောအခါ သူက ကုလားထိုင်ပေါ်က ဆင်းပြီး ဖြစ်သွားလေသည်။ ။ ဒေါ်လီလေးက ဆင်းရန် ပြင်လိုက်သောအခါ ကုလားထိုင်က လှုပ်ရမ်းသွားသဖြင့် သူက လှမ်းထိန်းလိုက်ရသည်။ ။ ဒေါ်လီလေးက ဘိုဆန်ဆန် 'သိုင့်ခံကျူး' ဟု ပြောလိုက်ပုံလေးကိုလည်း သူက ကျေနပ်နေမိသည်။ ။

ဒေါ်လီလေးသည် စာအတော်စာရင်း မဝင်ချေ။ သူရောက် လာပြီး

လပတ်စာမေးပွဲများ နှင့် ပထမ အစမ်းစာမေးပွဲများ တွင် သူသာ အမြဲ ပထမ ရလေသည်။ ဒေါ်လီလေးက သူ့အား သင်္ချာပုစ္ဆာများ မေးခြင်း၊ နားမလည်သော စာများ မေးခြင်းတို့ ကို ပြုလုပ် လာလေသည်။

"နင်က စာသိပ်တော်တာပဲနော် ခိုင်စစ်၊ အိမ်မှာ ကျူရှင်ဆရာ ခေါ်သင်လို့ လား"

"ဘယ်က ကျူရှင် ဆရာ ခေါ်သင်ရမှာ လဲ၊ ငါနားမလည်တာကို ငါ့ကိုကို ကို မေးတာပေါ့၊ ငါ့ကိုကိုလည်း စာတော်တယ် ငါ့မမက ဟင်းချက် ကောင်းတယ်"

သူ့ထမင်းဘူးထဲ၌ မမသည် ကြက်သားဆီပြန်၊ ဆိတ်သားဆီပြန်၊ ဝက်သားနှပ်၊ ဝက်သားလုံးကြော် တို့ ကို အမြဲ ထည့်ပေးသည်။ မနက်ပိုင်း ထမင်းချိုင့်၌ ဟင်းကောင်းကောင်း စားရစေရန် မမက ဖန်တီးပေးတတ်ပြီး ညနေတော့ ချဉ်ရေဟင်း သို့မဟုတ် အရွက်ကြော် တစ်ခုခုနှင့် သာ စားရစေမြဲ ဖြစ်သည်။

ခိုင်စစ်သည် သူတို့ ဆင်းရဲသည့် အကြောင်းကို ပြောရမှာ ရှက်လေသည်။ ဒေါ်လီလေး သိသွားမှာ အစိုးရိမ်ဆုံး ဖြစ်သည်။ ဒေါ်လီလေးက အရမ်း ချမ်းသာသဖြင့် ဆင်းရဲသော သူ့ကို အထင်သေးပြီး မခေါ်မှာ စိုးရိမ်သည်။

"ခိုင်စစ် နင်က ကံကောင်းတယ်ဟယ်"

"ဘာ ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

ဒေါ်လီလေးက သူ့အား အားကျသော စိတ်ဖြင့် မျက်လုံးဝိုင်းလေးဖြင့် ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

"နင့်မှာ အစ်ကိုကော အစ်မကော ရှိတာ သိပ်ကံကောင်းတာပဲ ငါက

ငါတစ်ယောက်တည်း ရှိတာ သိပ်ပျင်းဖို့ ကောင်းတာပဲ"

ထိုအချိန်တွင် ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းထိုးသဖြင့် ခိုင်စစ်က ဒေါ်လီလေးနားမှ ခွာကာ သူ့နေရာတွင် သူထိုင် လိုက်လေသည်။ ။

ဟုတ်တော့ ဟုတ်သည်။ ။ မမက ကိုကိုထက် (၃)နှစ်ကြီးသည်။ ။ သူတို့ မောင်နှမတွေသည် (၃)နှစ်ကြီး (၃)နှစ်ငယ် ဖြစ်သည်။ ။ သူ့အမေက သူ့ကို မွေးပြီးပြီးချင်း ဆုံးသွားသည်။ ။ ခြောက်နှစ်သမီး မမကပဲ ဖေဖေနှင့်အတူ သူ့အား မနိုင်မနင်းနှင့် ချိပိုးကာ နို့ဗူး တိုက်ပြုစုပေးခဲ့ရသည်။ ။

နွားနို့နှင့် နို့မုန့်ဗူး၊ ထမင်းရည်တို့ နှင့် သူ့အသက်ရှည်ခဲ့ကာ ကလေးဘဝကို လွန်မြောက်လာခဲ့ရသည်။ ။

"ခိုင်က လူလည်လေး ငယ်ငယ်ကတည်းက ထမင်းရည် တိုက်ရင် တွန်းထုတ်ပစ်တော့ ထမင်းရည်ထဲ သကြားထည့်ဖျော်ပေးရတယ် အစားကလည်း ပုတ်သေးတယ် ဒါကြောင့် ထွားတာ ထင်တယ်" ဟု မမက သူ့အား ချစ်မဝသော ချစ်ခြင်းဖြင့် ကြည့်ကာ ငယ်ငယ်က အကြောင်းများ ပြန်ပြောတတ်သည်။ ။ ဖေဖေ၊ မမ၊ ကိုကို ရှိခြင်းကြောင့် သူ့ဘဝ၌ အမေမရှိခြင်းသည် အရေးမပါလှပေ။

"နှင့်မှာ အမေမရှိဘူး ဟုတ်လား"

ဟု ဒေါ်လီလေးက တအံ့တဩ မေးစဉ် သူက...

"အေး ဟုတ်တယ်လေ ဘာဖြစ်လဲ"

ဟု ဒေါ်လီလေး၏ ကရုဏာ မျက်လုံးများကို သူ မကြိုက်ခဲ့။ သူ့မှာ မာနရှိသည်။ ။ သူများ ... အထူးသဖြင့် ဒေါ်လီလေးလို မိန်းကလေးမျိုး၏ အသနားခံရခြင်းကို သူ မလိုလားတတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"အမေ မရှိတာ ဘာဖြစ်သလဲ နင် ငါ့ကို အဲဒီလို မကြည့်နဲ့ ဆောင်း

လေညင်း"

"အမေ မရှိတော့ နင် ဘယ်လိုလုပ် ကြီးခဲ့သလဲ"

"ဘယ်လိုလုပ်ကြီးကြီး နင့်အပူ မပါဘူး ငါ့မှာ ဖေဖေ ရှိတယ် မမနဲ့ ကိုကိုရှိတယ် သူတို့ ကြောင့် ငါကြီးခဲ့တယ်"

ခိုင်စစ်၏ ရင်ထဲ၌ မိသားစုက အမြဲ ရှိနေခဲ့ပါသည် ။ တစ်နေ့ ဆောင်းရာသီ၏ ညတစ်ည၌ ဖြစ်သည် ။ ကိုကိုနိုင်စစ်က ကျောင်းဆင်း လျှင် အိမ်မပြန်သေး။ ကျောင်း၏ ဥယျာဉ်မှူးတာဝန်ကို သူထမ်းဆောင် ပြီး ကျောင်းစရိတ်အတွက် ငွေရှာနေရှာသည် ။ ကျောင်းဝန်းထဲ မြက် နှုတ်၊ ပန်းပင်များ ရေလောင်းသည် ။ နောက် အမှိုက်သွန်။ ထိုလုပ်အား ခများကို ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက သူ့အား ပေးသည့်အပြင် ကိုကိုအတွက် အဖိုးတန်သော စာအုပ်နှင့် ကျောင်းသုံးပစ္စည်း ကိရိယာများကို ဝယ် ပေးလေ့ရှိသည် ။ ကိုကို နားမလည်သော စာများ လည်း ပြပေးလေ့ရှိ သဖြင့် ကိုကိုအိမ်ပြန်ချိန်သည် ဖေဖေနှင့် မတိမ်းမယိမ်း ရှိတတ်သည် ။

"သားနဲ့ မမ ဖေဖေနဲ့ ဘုရားကိုးဆူလိုက်ခဲ့ကြ အဝတ်အစား အသစ် လေးတွေ ဝတ်ခဲ့ကြ"

"ဘယ်သူဘုရားကိုးဆူလဲ ဖေဖေ"

အမြဲတမ်း စပ်စုတတ်သော သူက မေးလိုက်သည် ။

"ဖေဖေ သူဌေးရဲ့ အိမ်ကို သားရဲ့ "

"ဪ သူဌေးအိမ်ဆိုတော့... အကြီးကြီးပေါ့နော် ဖေဖေ"

"အေးပေါ့ သားရဲ့ "

ဖေဖေသည် မမနှင့် ကိုကိုကို 'မမ' 'သမီးမမ' 'ကိုကို' 'သားကိုကို' ဟု

ခေါ်တတ်ပြီး သူ့အား ‘သား’ ဟု သာ ခေါ်သည် ။ ဒါကလည်း သူ့ကြောင့် ဟု ဆိုသည် ။ သူက စကားစပြောတတ်စတွင် မမကို ဖေဖေခေါ်သလို ‘ပြီးပြီး’ကို ‘ကြီးကြီး’ဟု လည်းကောင်း၊ ကိုကိုအား ‘နိုင်သစ်’ဟု လည်းကောင်း လိုက်ခေါ်၍ ဖေဖေက ‘မမ’ ‘ကိုကို’ ဟု ပြင်ကာ ခေါ်မှ သူသည် ‘မမ’ ‘ကိုကို’ ဟု ဖြစ်လာခဲ့လေသည် ။ မမက လျှပ်စစ်မီး ရထားသော လိုင်းခန်း ဖြစ်ခြင်းကြောင့် လျှပ်စစ်မီးပူလေးကို ဖေဖေအား ပူဆာသည် ။ ဖေဖေ မဝယ်ပေးနိုင်ခင် ကိုကိုက သူ့ကျောင်းဥယျာဉ်မှူး၏ ပထမဆုံး လစာဖြင့် ဝယ်ပေးခဲ့သည် ။

"အင်း ခိုင့်အင်္ကျီတောင် ကျပ်နေပြီပဲ"

"အသားဖြူသော သူသည် စပိုရှပ်အဝါနှင့် အညိုရောင် ဘောင်းဘီ တိုလေးကို ဝတ်လိုက်သောအခါ တစ်တစ်ရစ်ရစ် ဖြစ်နေသည် ။ "

"ရွာမှာ တုန်းက ဒီအင်္ကျီနဲ့ ဘောင်းဘီက အချောင်ကြီးရှိသေးတာ " ဟု မမက ညည်းညူလိုက်ပြီး...

"ခိုင်က ထွားလာတာကိုး အဲဒီ အင်္ကျီနဲ့ ဘောင်းဘီကို ဝတ်ပစ်လိုက် တော့ ခိုင်၊ နောက်ထပ် ခိုင့်အတွက် အသစ်တစ်စုံကို မမဝယ်ပေးမယ် ဈေးဖိုးထဲကနေ စုထားတယ်"

"ဖေဖေ တစ်နှစ်ပြည့်လို့ ရှိရင် သူဌေးက ဆုကြေးပေးမှာ အဲဒီ အခါ သားတို့ နဲ့ သမီးလိုအပ်တာတွေ ဖေဖေ ဝယ်ပေးမယ်" ဟု ဖေဖေက ဝင် ပြောလေသည် ။ ထို့နောက် ဖေဖေနှင့် အတူ မောင်နှမ နှစ်ယောက် သူ ဌေးအိမ်သို့ လာခဲ့လေသည် ။ သူဌေးက ဖော်ရွေစွာပင် ဆီးကြိုလေသည် ။

"လာဗျာ ဦးစစ်အေး ခင်ဗျားက သားသမီး သုံးယောက်ဆို တစ်ယောက်ကောဗျ"

"တစ်ယောက်က ပြန်မလာသေးဘူး သူဌေး၊ သမီးကြီး နဲ့ သားငယ်ခင်ဗျ"

"အချောလေးတွေပဲ"

"ဒယ်ဒီ"

ထိုစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပြေးလာသည် ။ လှလိုက်တဲ့ ကောင်မလေး။ ဂါဝန်အဖြူလေးနှင့် စနိုးဝိုက်လေးကျနေတာပဲဟု ငေးကြည့်ရင်းမှ ဒေါ်လီလေးဖြစ်နေကြောင်း သူ သိလိုက်ရသောအခါ မမလက်ကို ဖြုတ်ကာ...

"သား ဗိုက်နာလို့ အိမ်ပြန်တော့မယ်"

ဟု ပြောပြီး အိမ်ဆီသို့ ကားလမ်းတစ်လျှောက် တစ်ချိုးတည်း လစ်ပြေးကာ ပြန်လာခဲ့လေသည် ။ ဒေါ်လီလေးက သူ့အဖေလုပ်သော သစ်စက် သူဌေးကြီး၏ သမီးဖြစ်နေသည် ။ သူ့ဖခင်က ထိုသစ်စက်မှ သာမန်သစ်ခွဲ အလုပ်သမားမျှသာ ဖြစ်သည် ။ ဒါကို သူက သူ့ဖခင်အား သစ်စက်မန်နေဂျာဟု ကြွားထားသည် ကို ရှက်ရှုံ့မိလေသည် ။ ဆင်းရဲခြင်းကိုလည်း ရှက်မိသည် ။ ညာမိခြင်းကိုလည်း ရှက်မိသည် ။ အထူးသဖြင့် ဆောင်းလေညင်း ဟူသော ကောင်မလေး၏ စိတ်ထဲဝယ် သူသည် သာလျှင် အမြဲတမ်း'ဟီးရီး' ခေါ် 'သူရဲကောင်း' အသွင်မျိုး ဖြစ်နေချင်သည် ။ သူ အိမ်ကို တစ်ယောက်တည်း ပြန်ပြေး လာပြီး အခန်းကျဉ်းလေးဝယ် ငိုရှိုက်နေရင်းမှ အိပ်ပျော်သွားလေသည် ။